

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сандуляк Алли Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 18 Закону України „Про звернення громадян“, абзацу п'ятого статті 5 Закону України „Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення“

м. К и ї в
20 квітня 2018 року
№ 121-2 (II)/2018

Справа № 3-36/2018 (1703/17)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого, доповідача,
Лемака Василя Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сандуляк Алли Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 18 Закону України „Про звернення громадян“ від 2 жовтня 1996 року № 393/96–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 47, ст. 256) зі змінами, абзацу п'ятого статті 5 Закону України „Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення“ від 24 лютого 1994 року № 4004–XII (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 27, ст. 218) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Сліденка І.Д. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Сандуляк Алла Василівна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), статтю 18 Закону України „Про звернення громадян“ від 2 жовтня 1996 року № 393/96–ВР зі змінами (далі – Закон № 393), абзац п'ятий статті 5 Закону України „Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення“ від 24 лютого 1994 року № 4004–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 4004), що застосовані в остаточному судовому рішенні Вищого адміністративного суду України від 7 березня 2017 року у його справі.

Автор клопотання стверджує, що стаття 18 Закону № 393, яка регулює питання прав громадянина при розгляді заяви чи скарги, з якою він звернувся до органів державної влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, об'єднань громадян, засобів масової інформації, посадових осіб, суперечить статтям 1, 3, 50 Конституції України; абзац п'ятий статті 5 Закону № 4004, за яким громадяни зобов'язані виконувати розпорядження та вказівки посадових осіб державної санітарно-епідеміологічної служби при здійсненні ними державного санітарно-епідеміологічного нагляду, не відповідає статтям 8, 19 Конституції України.

Сандуляк А.В. вважає, що її право на безпечне для життя і здоров'я довкілля, гарантоване, в першу чергу, Конституцією України, в остаточному судовому рішенні у її справі не враховано.

До конституційної скарги долучено копії судових рішень у справі за позовом Сандуляк А.В. до Державної санітарно-епідеміологічної служби України: постанов Чернівецького окружного адміністративного суду

від 27 травня 2016 року, Вінницького апеляційного адміністративного суду від 29 вересня 2016 року, ухвали Вищого адміністративного суду України від 7 березня 2017 року.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України; обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77). Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про невідповідність оспорюваного закону України (його окремих положень) Конституції України, повинен обґрунтувати зміст і вимоги конституційної скарги.

Аналіз конституційної скарги та долучених до неї матеріалів дає підстави вважати, що Сандуляк А.В., стверджуючи про неконституційність статті 18 Закону № 393, не конкретизувала, які саме положення цієї статті необхідно перевірити на відповідність Конституції України, а отже, порушила вимоги пункту 5 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Автор клопотання не вказав, яким чином гарантоване Конституцією України право на безпечне для життя і здоров'я довкілля зазнало порушення внаслідок застосування статті 18 Закону № 393 та абзацу п'ятого статті 5

Закону № 4004. У конституційній скарзі не розкрито взаємозв'язку між оспорюваними положеннями статті 18 Закону № 393 і статтями 1, 3, 50 Конституції України, абзацу п'ятого статті 5 Закону № 4004 і статтями 8, 19 Конституції України. Крім того, Сандуляк А.В. не погоджується з остаточним судовим рішенням у її справі, вважаючи, що суд неправильно застосував статтю 18 Закону № 393 та абзац п'ятий статті 5 Закону № 4004. Проте незгода суб'єкта права на конституційну скаргу з рішенням суду касаційної інстанції не є обґрунтуванням неконституційності вказаних у конституційній скарзі положень у контексті пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Сандуляк А.В. також не долучила до конституційної скарги копій положень Конституції України, Закону України „Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності“ від 5 квітня 2007 року № 877–V, Державних санітарних правил планування та забудови населених пунктів, затверджених наказом Міністерства охорони здоров'я України від 19 червня 1996 року № 173, рішення Європейського суду з прав людини у справі „Дземюк проти України“ від 4 вересня 2014 року, на які вона посилається, а отже, не дотримала вимог пункту 7 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку, що конституційна скарга Сандуляк А.В. не відповідає вимогам пунктів 5, 6, 7 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного

Суду України, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сандуляк Алли Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 18 Закону України „Про звернення громадян“ від 2 жовтня 1996 року № 393/96–ВР зі змінами, абзацу п'ятого статті 5 Закону України „Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення“ від 24 лютого 1994 року № 4004–ХІІ зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Лемак В.В.

Сліденко І.Д.

Тупицький О.М.